

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กานดา พูนลาภทวี. (2530). *สถิติเพื่อการวิจัย*. กรุงเทพมหานคร: พิสิกส์เซ็นเตอร์ การพิมพ์.
- นายตำรวจ เมืองใต้. (2539). *นิทานอีสป*. กรุงเทพมหานคร: อักษรนิเทศา
- ธีระพร อวรรณโณ. (2535). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, (อัครสำเนา)
- บุญเรือง ขจรศิลป์. (2536). *สถิติวิจัย 1*. ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ประไพพรรณ ภูมิวิสาร. (2530). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2530). *ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพ็ญพิไล อุกษาคณานนท์. (2536). *พัฒนาการทางพฤติกรรม*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มณี มานะพันธ์นิยม. (2531). *การเปรียบเทียบความสามารถในการสมาคมบทบาทด้านการคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ที่มีการปฏิสัมพันธ์สูงและต่ำกับเพื่อนรุ่นเดียวกัน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วราภรณ์ สุขเกษม. (2533). *ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ผลงานและการระบุสาเหตุกับปฏิกิริยาความรู้สึกและความคาดหวังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2537). *การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2536). *ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2539). *แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8*.

กรุงเทพมหานคร: สำนักนายกรัฐมนตรี.

สุจิตรา แก้วเชิด. (2533). *การเปรียบเทียบพฤติกรรมเลือกเฟ้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มี
ความสามารถในการสวมบทบาทด้านการคิดแตกต่างกันในสถานการณ์ที่มีผู้สังเกตและไม่มีผู้สังเกต.*

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรางค์ โควัตรกุล. (2529). *วารสารเศรษฐศาสตร์*, 15, 6-16.

สุรางค์ โควัตรกุล. (2533). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ภาษาต่างประเทศ

- Bandura, A. (1987). *Social foundation of thought and action*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Bandura, A. (1977). *Social learning theory*. (pp. 24-25). New York: Prentice-Hall.
- Glass, G., and Hopkins, K. (1984). *Statistical method in education and psychology*. (2nd ed.). Englewood Cliffs, New Jersey: Practice- Hall.
- Grusec, J. E. (1991). The socialization on altruism. In M. S. Clark (Ed.), *Prosocial behavior*. (pp. 12 - 19). California: Sage Publications.
- Grusec, J. E., Kuczynski, L., Rushton, J. P. & Simutis, Z. M. (1978). Modeling, direct instruction, and attributions: Effects on altruism. *Developmental Psychology*, 14, 51-57.
- Grusec, J. E., Saas-Kortsaak, P., & Simutis, S. M. (1978). The role of example and moral exhortation in the training of altruism. *Child Development*, 49, 920-923.
- Hoffman, M. L. (1987). The contribution of empathy to justice and moral judgment. In N. Eisenberh, & J. Strayer (Eds.), *Empathy and its development* (pp. 47-80). New York: Cambridge University Press.
- Hoffman, M. L. (1990). Empathy and justice motivation. *Motivation and Emotion*, 14, 151-172.
- Lepper, M. R. (1981). Intrinsic and extrinsic motivation in children: Detrimental effects of superfluous social controls. In W. A. Collin (Ed.), *Minnesota Symposia on Child Psychology*, 14, 155-194.
- Maccoby, E. E. (1980). *Social development*. New York : Harcourt Brace Jovanovich.
- Parke, R. D. (1995). *A century of developmental psychology*. Washington DC: Braun-Brumfield, Inc.

- Perry, D. G., Bussey, K., & Freiberg, A. (1981). Impact of adults' appeals for sharing on the development of altruistic dispositions in children. *Journal of Experimental Child Psychology*, 32, 127-138.
- Perry, D. G., and Bussey, K. (1984). *Social development*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
- Piaget, J. (1977). The coordination of perspectives . In H. E. Gruber and J. J. Voneche (Eds.), *The essential piaget*. (pp.621-625). New York : Basic Book, Inc.
- Piaget, J. (1965). *The moral judgement of the child*. New York : The Free Press.
- Piaget, J. (1967). *Six psychology studies*. New York: Random House.
- Ruston, J. P., and Sorrentino, R. M. (1981). *Altruism and helping behavior*. New York: Lawrence Erlbaum Associates, Inc.
- Shantz, C. U. (1983). Social Cognition. In J. H. Flavell and E. M. Markman (Eds.), *Handbook of child psychology*. (pp.495-555). New York: John Wiley & Son.
- Skinner, S. W. (1986). *A dictionary of psychotherapy*. New York: Routledge & Kegan Paul.
- Weiner, B. (1980). A Cognitive (attribution)-Emotion-Action model of motivated behavior: An analysis of judgments of help-giving. *Journal of Personality and Social Psychology*, 39, 186-200.
- Weiner, B. (1985). An attributional theory of achievement motivation and emotion. *Psychological Review*, 92, 548-573.
- Winer, B. J., Brown, D. R., & Michels, K. M. (1991). *Statistical principles in experimental design*. New York: McGraw-Hill, Inc.

การพิจารณา

เรื่องที่ใช้ประกอบการสอนแบบให้ผลกรรม

เรื่อง สมชายเก็บกระเป๋ามาได้ครับ

คำบรรยาย	ภาพ
<p>สวัสดีคะนักเรียน วันนี้ครูมีเรื่องที่จะมาเล่าให้นักเรียนฟัง และเรื่องที่ครูจะเล่านี้คงจะช่วยให้นักเรียนได้ข้อคิดอะไรบางอย่าง จะได้ข้อคิดคติเตือนใจอะไร มาฟังกันเลอดีกว่านะคะว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร</p>	
<p>ในเช้าวันหนึ่ง ขณะที่เด็กนักเรียนกำลังวิ่งเล่นกันอยู่ในสนามเด็กเล่นของโรงเรียน ลุงเฮ็นก็เดินจูงมือหลานชายวัย 5 ปี มาเรียนหนังสือตามปกติ แต่ในวันนี้ลุงเฮ็นถือสิ่งของหลายอย่างอยู่ในมือ ทั้งถุงและกระเป๋าสะพาย</p>	<p>ลุงเฮ็นถือถุงและกระเป๋าสะพาย จูงมือหลานชายเดินผ่านเด็กที่เล่นกันในสนามกีฬาของโรงเรียน</p>
<p>เมื่อถึงหน้าห้องสหกรณ์ ซึ่งเป็นร้านขายของในโรงเรียน ลุงเฮ็นวางถุงไว้ที่หน้าห้องร้านสหกรณ์ จากนั้นลุงเฮ็นก็เดินเข้าไปในร้านสหกรณ์ เพื่อซื้อนมกล่องให้แกหลาน แล้วลุงเฮ็นก็เดินจูงมือหลานไปห้องเรียน โดยลืมถุงไว้ที่หน้าร้านสหกรณ์โรงเรียน</p>	<p>ลุงเฮ็นเดินจูงมือหลานออกจากร้านสหกรณ์โดยลืมถุงไว้ที่หน้าห้องร้านสหกรณ์</p>
<p>ขณะที่เสียงกริ่งเรียกนักเรียนเข้าแถวเคารพธงชาติดังขึ้น เด็กนักเรียนต่างก็เดินกันไปเข้าแถวที่สนาม เด็กชายสมชายเดินผ่านหน้าร้านสหกรณ์ ก็มองเห็นถุงที่หน้าร้านสหกรณ์ เด็กชายสมชายมองไม่เห็นใครในบริเวณนั้น จึงหยิบถุงใบนั้นไปมอบให้คุณครู</p>	
<p>สมชายมอบถุงให้คุณครูแล้วพูดว่า "คุณครูครับ ผมเก็บถุงใบนี้ได้ที่หน้าร้านสหกรณ์ ผมเห็นว่าในถุงมีกระเป๋าเงินด้วย จึงนำมามอบให้คุณครูครับ ครูจึงพูดกับสมชายว่า "ดีมาก สมชาย หนูเป็นเด็กดีมากที่มีความซื่อสัตย์ และมีน้ำใจที่จะส่ง</p>	<p>สมชายนำถุงมาให้คุณครู ครูจับศีรษะของสมชาย และยิ้มด้วยความชื่นชม</p>

บรรยาย	ภาพ
<p>มอบคืนให้แก่เจ้าของ"</p> <p>จากนั้นครูก็ประกาศให้ผู้ทำถุงและกระเป๋าทิ้งหายไป มารับของคืน เมื่อลุงเห็นมารับถุงและกระเป๋าเงินคืน ลุงเห็นได้มอบเงินจำนวนหนึ่งให้เป็นรางวัลแก่สมชาย และ คุณครูก็พูดประกาศชมเชยเด็กชายสมชายที่หน้าแถวของ นักเรียนว่า "เด็กชายสมชาย เป็นเด็กดีที่สมควรจะเป็น เฮียงอย่าง เนื่องจากเก็บของมีค่าได้แล้วนำของนั้นมาส่งคืน ให้กับเจ้าของ จึงสมควรได้รับเสียงปรบมือ เพื่อเป็น รางวัลให้กับการกระทำดีในครั้งนี้" จากนั้นนักเรียน ครู ต่างก็ปรบมือแสดงความยินดี ชื่นชม ในความดีของสมชาย</p> <p>ครู : นักเรียนคิดว่าเวลาที่สมชายได้รับคำชมและรางวัลนี้ เป็นเพราะสมชายได้ทำอะไรคะ</p> <p>นักเรียน:-----</p> <p>ครู : ถ้านักเรียนพบสิ่งของที่คนหลงลืมไว้ แล้วนำมา มอบคืนให้กับเจ้าของเหมือนกับสมชายแล้ว ทั้งครู เพื่อน และเจ้าของสิ่งของนั้น จะพูดกับนักเรียน อย่างไร</p> <p>นักเรียน:-----</p> <p>ครู : จากเรื่องที่ครูเล่าให้ฟัง จะเห็นได้ว่า การนำ สิ่งของมาคืนให้กับเจ้าของ เป็นการกระทำที่ดี ใคร ๆ ก็จะทำแล้วชม นอกจากนั้นบางครั้งก็อาจจะ ได้รับรางวัล หรือประกาศเกียรติคุณเหมือนกับ สมชายด้วยนะคะ</p>	<p>ลุงเห็นรับของคืนจากครู โดยมีสมชายยืน อยู่ข้างๆครู สมชายได้รับคำชมจากคุณครู โดยมีนักเรียนที่เข้าแถวอยู่ ปรบมือ แสดงความยินดีที่สมชายทำความ ดี</p>

เรื่อง พี่ว๊านหูนะคะ

คำบรรยาย	ภาพ
<p>สวีดีค๊ะนักเรียน วันนั้นครูมีเรื่องประทับใจมาเล่าให้นักเรียนฟัง เมื่อฟังเรื่องนี้แล้ว ครูคิดว่านักเรียนก็คงจะประทับใจเช่นกัน มาฟังกันเลศคักว่านะคะ เรื่องราวมีอยู่ว่า</p> <p>มะลิเป็นเด็กนักเรียนชั้นประถมปีที่ 2 วันหนึ่งเมื่อมะลิวิ่งเล่นกับเพื่อน ๆ ในสนามของโรงเรียน หลังจากวิ่งเล่นกับเพื่อนจนเหนื่อยจึงเดินไปซื้อน้ำ</p> <p>ขณะที่มะลิเดินเข้าแถวรอซื้อน้ำดื่ม เธอก็มองเห็นเด็กหญิงสุคา ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 2 นั่งกุมขาร้องไห้ มะลิจึงเดินออกจากแถวที่รอซื้อน้ำดื่ม รีบวิ่งไปหาเด็กหญิงสุคา แล้วถามสุคาว่า "น้องเป็นอะไรคะ เจ็บขาหรือคะ" สุคาร้องไห้และพูดปนเสียงสะอื้นว่า "หนูปวดขา ขาเดินไม่ได้ค่ะ" ฮือ ฮือ" มะลิได้ฟังดังนั้นจึงจูงที่ขาของสุคา ตรวจมองดูก็ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติ ไม่มีแผล ไม่มีรอยแวมลงกัด มะลิจึงบอกกับสุคาว่าจะไปหาครูพยาบาลมาช่วย สุคาตอบรับ</p> <p>สักครู่หนึ่ง มะลิก็พาครูพยาบาลมาหาสุคา ครูพยาบาลใช้ยาถูที่ขาของสุคา และขอให้ครูพลละอุมสุคาไปห้องปฐมพยาบาล ครูพยาบาลกล่าวกับมะลิว่า "หนูเป็นเด็กดี มีน้ำใจมากนะจ๊ะ เพราะว่าหนูได้ให้ความช่วยเหลือน้อง ครูจะเล่าเรื่องของหนูให้แม่ของสุคาฟังนะจ๊ะ"</p> <p>ในวันรุ่งขึ้น คุณแม่ของสุคาก็มาหามะลิ โดยกล่าวกับมะลิว่า "ป้าต้องขอบใจหนูมาก ที่หนูได้ให้ความช่วยเหลือลูกของป้า" จากนั้น คุณแม่ของสุคาก็พูดกับครูพยาบาลว่า "หนูมะลิเป็นเด็กดีมากนะคะคุณครู" ครูมองมะลิแล้วยิ้มให้มะลิ</p>	<p>มะลิยืนเข้าแถวซื้อน้ำ แล้วหันมาเห็นสุคากุมขาร้องไห้</p> <p>มะลินั่งข้างสุคา และจับที่ขาของสุคา เพื่อตรวจดูด้วยความห่วงใย</p> <p>ครูพยาบาลทาทาที่ขาของสุคา โดยมีมะลิประคองสุคา</p> <p>แม่ของสุคากล่าวชมมะลิให้กครูพยาบาลได้ฟัง</p>

คำบรรยาย	ภาพ
<p>แล้วกล่าวว่า "ครู ก็คิดว่ามะลิเป็นเด็กดีมากค่ะ"</p> <p>ครู : มะลิทำอะไรแล้วจึงได้รับคำชมคะ</p> <p>นักเรียน:-----</p> <p>ครู : ถ้านักเรียนมีโอกาสได้ให้ความช่วยเหลือเด็ก นักเรียนรุ่นน้องเหมือนอย่างที่มีมะลิทำ หนูคิดว่า ครูจะพูดกับหนูว่าอย่างไรคะ</p> <p>นักเรียน:-----</p> <p>ครู : ใช่แล้วค่ะ การช่วยเหลือคนอื่นเป็นสิ่งที่ดีงาม ไม่ว่าใครทำความดีนี้ ก็ย่อมที่จะได้รับคำชม และ ในบางครั้งก็ยังสามารถได้รับรางวัลเป็นการ ตอบแทนจากการทำความดีด้วยนะคะ</p>	

เรื่อง เพื่อนที่แสนดี

คำบรรยาย

ภาพ

สวัสดีค่ะ ครูอยากจะพูดคุยกับนักเรียนเรื่องเพื่อน ๆ ของหนู ทุกคนเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันหรือเปล่าคะ ถ้าหากยังมีใครที่โกรธเคืองกัน ลองมาฟังเรื่องที่ครูจะเล่าให้ฟังต่อไปนี้ คงจะช่วยให้เด็กนักเรียนเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันมากขึ้น เรื่องราวมีอยู่ว่า

ทุกเช้าวันจันทร์ เด็กชายหนึ่งซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง จะมีหน้าที่ประจำเหมือนกับนักเรียนทุกคน นั่นคือ ต้องทำความสะอาดห้องเรียน ซึ่งการเป็นเวรทำความสะอาดนี้ นักเรียนจะแบ่งกันทำต่างวันกัน โดยทำวันละประมาณ 6-7 คน

เมื่อถึงเวรของหนึ่ง เผอิญหนึ่งเป็นหัวดี มีอาการตัวร้อน มีไข้ หนึ่งรู้สึกอ่อนเพลีย แต่ก็ยังช่วยเพื่อนกวาดห้องด้วยความรับผิดชอบ แต่เมื่อเพื่อน ๆ ถามว่าหนึ่งเป็นอะไร อ่อนเพลียและหน้าตาเหมือนไม่สบาย หนึ่งจึงบอกกับเพื่อนว่าตนเองเป็นหัวดี มีไข้ เมื่อเพื่อนของหนึ่งได้ฟังดังนั้นจึงบอกให้หนึ่งนั่งพัก แล้วก็เหลือช่วยกันทำความสะอาดห้อง

เมื่อครูประจำชั้นเดินผ่านมาเห็นหนึ่งนั่งอยู่เฉย ไม่ช่วยเพื่อนทำความสะอาดห้อง ครูจึงถามเพื่อนของหนึ่งว่า "ทำไมหนึ่งถึงไม่ช่วยเพื่อนทำความสะอาดห้องล่ะ" เพื่อนของหนึ่งจึงตอบครูว่า "หนึ่งช่วยแล้วแต่เขาไม่สบาย พวกเราจึงขอให้หนึ่งนั่งพักค่ะ" เมื่อครูได้ฟังดังนั้น จึงกล่าวว่า "พวกหนูน่ารักมาก ที่มีน้ำใจ รู้จักห่วงใยเพื่อน ขอชมว่าหนูเป็นเด็กที่มีน้ำใจมากนะจ๊ะ"

หนึ่งกวาดห้องเรียน โดยมีเพื่อนคนอื่น ๆ ช่วยกันทำความสะอาดห้องเรียนด้วย

ครูถามนักเรียนที่กำลังทำความสะอาดห้อง โดยมีหนึ่งนั่งอยู่เฉย ๆ

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

เรื่อง นักเขาผีเป็นวีรบุรุษของมด

คำบรรยาย	ภาพ
<p>สวัสดีค่ะนักเรียนทุกคน วันนี้ครูมีนิทานเกี่ยวกับสัตว์สองชนิด คือ มดกับนก อากรู้ไหมคะว่า มดกับนกเกี่ยวข้องกับกันได้อย่างไร นิทานเรื่องนี้สอนอะไรเรา อากรู้เรื่องแล้วใช้ไหมคะ เตรียมตัวฟังนิทานพร้อมกันเลศดีกว่านะคะ</p>	
<p>กาลครั้งหนึ่ง มีมดตัวหนึ่งหิวกระหายน้ำ เจ้ามดไต่ไปกินน้ำ ที่น้ำพุ และแล้วด้วยความหิวกระหาย เจ้ามดขาดความระมัดระวังจึงพลาดตกลงไปในลำธาร</p>	<p>มดค้มน้ำใต้ น้ำพุ แล้วพลัดตกริมธารน้ำ</p>
<p>ในขณะนั้น มีนกเขาตัวหนึ่ง เกาะอยู่บนกิ่งไม้ใกล้ ๆ นั้น เจ้านกเขามองเห็นมดตะเกือกตะกาอยู่ใต้น้ำ จวนเจียนจะสิ้นแรง</p>	<p>นกเกาะอยู่บนกิ่งไม้ใกล้ริมธารน้ำที่ตกลงไป ซึ่งมดกำลังตะเกือกตะกาอยู่ใต้น้ำ</p>
<p>ทันใดนั้น นกเขาก็จิกใบไม้ ทั้งลงไปให้มดได้เกาะใบไม้รอดตาย</p>	<p>มดเกาะใบไม้</p>
<p>มดนำเรื่องราวที่ได้รับการช่วยเหลือจากนกเขานั้นไปเล่าให้กลุ่มเพื่อนมดและแมลงทั้งหลายฟัง แมลงและมดทั้งหลายได้รวมตัวกันเจาะโพรงไม้ให้เป็นรูปดอกไม้และรูปนกเขา เพื่อเป็นสัญลักษณ์ในคุณความดีของนกเขา และได้กล่าวกับนกเขาว่า "พวกเราทุกตัวอากจะแสดงให้ทุกคนได้รู้ว่า ท่านคือวีรบุรุษผู้มีน้ำใจของเรา"</p>	<p>นกเขานอนอยู่ข้างโพรงไม้ที่สลักรูปดอกไม้และรูปนกเขา โดยมีมดและแมลงต่างๆล้อมรอบ</p>
<p>ครู : นกเขาได้เป็นวีรบุรุษของมดและแมลงเพราะอะไรคะ นักเรียน : _____</p>	
<p>ครู : ถ้านักเรียนมีโอกาสได้ช่วยเหลือคนอื่นให้พ้นอันตราย เช่น ช่วยพยุงคนที่หกล้ม นักเรียนคิดว่าได้รับอะไร</p>	

คำบรรยาย	ภาพ
<p>บ้างจากผู้ทพบเห็นคะ</p> <p>นักเรียน : _____</p> <p>ครู : สรุปได้ว่า การที่ได้ให้ความช่วยเหลือใครก็ตาม ให้ รอดพ้นจากอันตราย ใครพบใครเห็นหรือรับรู้เรื่องราว ก็จะชื่นชมยกย่อง</p>	

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

คำบรรยาย	ภาพ
<p>วันรุ่งขึ้นหนึ่งจึงอุ้มเบ็ดน้อยไปปล่อยลงในน้ำใกล้ๆกับที่พบเจ้าเบ็ดน้อยครั้งแรก ซึ่งมีฝูงเบ็ดอยู่ 4 ตัว หนึ่งคิดว่านั่นคงเป็นครอบครัวของเจ้าเบ็ดน้อย เจ้าเบ็ดน้อยว่ายน้ำไปหาพี่ๆ บัดนี้เจ้าเบ็ดน้อยได้กลับมาอยู่ร่วมกับแม่และพี่ๆอีกครั้ง</p> <p>ครู : เมื่อนักเรียนมีโอกาสให้ความช่วยเหลือคนที่หลงทาง เช่น ช่วยเด็กที่อายุน้อยกว่าหนู ให้เขาได้กลับไปพบคุณพ่อคุณแม่ นักเรียนคิดว่าผู้ใหญ่เช่น พ่อ แม่ หรือครู จะพูดกับหนูอย่างไรคะ</p> <p>นักเรียน : _____</p> <p>ครู : นักเรียนคะ เมื่อใดที่เห็นคนอื่นหลงทาง ถ้านักเรียนมีโอกาสได้ให้ความช่วยเหลือให้เขาไม่ต้องหลงทางแล้ว เมื่อมีคนรับรู้ว่าหนูเป็นเด็กมีน้ำใจ ผู้คนก็จะชื่นชมและบางทีหนูก็อาจจะได้รับรางวัลจากการทำความดีด้วยนะคะ</p>	<p>เบ็ดน้อยสีหน้ามีความสุข อยู่ร่วมกับแม่และพี่ๆอีกครั้ง</p>

เรื่อง เพื่อนเฮอ

คำบรรยาย	ภาพ
<p>สวัสดีค่ะนักเรียน วันนี้ครูมีเรื่องสนุก ๆ เกี่ยวกับเด็กสองคนมาเล่าให้นักเรียนฟัง นักเรียนเคยมีเพื่อนที่มีลักษณะแบบในเรื่องราว ที่ครูจะเล่าให้ฟังบ้างหรือเปล่า อฮากรู้แล้วใช้ไหมคะว่า เพื่อนที่ครูจะเล่าให้ฟังนี้เป็นอย่างไร เรื่องราวเป็นอย่างไรคะ</p> <p>กาลครั้งหนึ่ง มีเด็กชายชื่อ กระจ่า เป็นเด็กใจดำ กระจ่ามีรถแต่ไม่เอากให้ใคร มีว่าวแต่ไม่เอากให้ใครเล่น มีชิงช้าแต่ไม่เอากให้ใครนั่ง กระจ่าเป็นเด็กใจดำมากทีเดียว</p> <p>วันหนึ่ง เด็กชายกระแวนจะมาเล่นด้วย บอกว่า "ขอขี่รถหน่อยได้ไหม ขอขี้ผึ้งเหน็บเสื้อเดี๋ยวก่อน"</p> <p>กระจ่าปฏิเสธ "ไม่ได้ ฉันกำลังจะขี่ของฉัน"</p> <p>กระแวนว่า "ฉันเล่นว่าวหน่อย ฉันชอบว่าว"</p> <p>กระจ่าว่า "เขายังเล็กเล่นไม่ได้ดอก"</p> <p>กระแวนค้าน "ฉันก็โตเท่าเธอนี่ ถ้าฉันก็ขอนั่งชิงช้าหน่อยนะ เธอคนดี"</p> <p>กระจ่าว่า "อย่าเลย ประเดี๋ยวนอนหงายตกลงไปเจ็บ"</p> <p>กระแวนว่า "ทำไมเธอนั่งได้ล่ะ"</p> <p>กระจ่าว่า "ของฉัน ฉันก็นั่งได้สิ อย่ามาขอเล่นเลขนะ เธอนะ เล่นไม่เป็นทั้งนั้น"</p> <p>กระแวนไม่มีอะไรเล่น ได้แต่นั่งลงบนกอหญ้า แลดูกระจ่าเล่น แล้วจุกก็เดินเข้ามาหากระแวนแล้วพูดว่า "กระจ่าไม่ได้หรือว่ากระจ่า มีฉาฮา เพื่อนผู้ไร้หัวใจ กระจ่า</p>	<p>เด็กชายกระจ่าหน้าตาบึ้งตึง นั่งอยู่ที่ชิงช้า ซึ่งมีจักรยานจอดอยู่ใกล้ ๆ บนจักรยานมีว่าววางอยู่</p> <p>กระจ่าพูดปฏิเสธกระแวน</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่ให้กระแวนขี่รถ - ไม่ให้กระแวนขี่ว่าว - ไม่ให้กระแวนเล่นชิงช้า <p>จุกเดินเข้ามาหาและพูดกับกระแวนที่นั่งดูกระจ่าที่กำลังขี่จักรยาน</p>

คำบรรยาย	ภาพ
<p>เขาเป็นคนที่ใครๆก็ไม่ชอบ เพราะนิสัยอย่างนั้น ทุกคนจึงให้ฉายาไม่ดีกับเขา" กระแวนจึงพูดกับจุกว่า "ถ้าอย่างนั้น เราก็จะไม่ได้เล่นกับกระสาแล้วละ จุกไปเล่นที่บ้านของกระแวนด้วยกันไหม"จุกพูดว่า "ไปสิ เราก็ว่าจะชวนกระแวนไปเล่นป็นดินเหนียวที่บ้านอยู่เหมือนกัน" กระแวนและจุกพากันวิ่งกลับบ้าน</p> <p>ครู : เป็นอย่างไรบ้างคะนักเรียน จากเรื่องที่ครูเล่าให้ฟัง นักเรียนคิดว่ากระสา ได้ฉายาว่า เพื่อนผู้ไร้น้ำใจ เพราะอะไร</p> <p>นักเรียน : _____</p> <p>ครู : จากเรื่องที่ครูเล่าให้นักเรียนฟัง คงจะช่วยให้นักเรียนได้รู้ถึงผลของการไม่แบ่งปัน ซึ่งจะทำให้เพื่อนต่างก็จะตำหนิและไม่มีใครอยากเข้าไปเล่นด้วย นอกจากนั้นแล้ว การได้รับฉายาที่แสดงว่าเป็นคนที่ไม่ดี ก็เป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ คงจะไม่มีใครอยากที่จะเป็นเช่นนั้นใช่ไหมคะ</p>	

เรื่อง เด็กเกเรกับเจ้าของกบ

คำบรรยาย	ภาพ
<p>สวีสวีคือนักเรียน ครูพรมีเรื่องสนุก ๆ และให้คิดสอนใจ มาเล่าให้นักเรียนได้ฟังกันอีกแล้ว เรื่องราวต่อไปนี้ จะช่วยเตือนให้นักเรียนได้คิดถึงอะไรได้บ้าง ติดตามฟังเรื่องราวกันเถอะคะ.....</p>	
<p>บ่ายวันหนึ่ง เด็กซุกซน 3 คน คือ จุก แกละ และอ้วนพากันไปเล่นในทุ่งนา ใกล้ ทุบ่อน้ำ เมื่อวิ่งกันจนเหนื่อยแล้วก็ไปรวมกลุ่มที่ข้างบ่อ เอาก้อนดินก้อนหินขว้างปากบ่อเล่น แข่งกันกันว่าใครจะแม่นกว่ากัน พอตัวไหนโผล่ขึ้นบนน้ำ ใครปากกเพื่อนก็ตั้งใจปรบมือ เฮฮา ชมว่ามีอแม่น</p>	<p>จุก แกละ อ้วน วิ่งเล่นในทุ่งนา ใกล้ทุบ่อน้ำ</p>
<p>กบตัวน้อย กบตัวใหญ่ ที่เกาะบนใบบัวกระโดดลงน้ำกันวันวาน กบตัวใดที่โชคร้าย ก็ถูกปลาจับตัวไปตามกัน ในที่สุด กบในบ่อก็ร้องดังมากขึ้น เหมือนกับจะพยายามบอกว่า "เจ้าหนูเอ๊ย อย่าเห็นการ เล่นอย่างนี้ เป็นของสนุกซิ พวกเราถึงตายก็ชวนา"</p>	<p>กบบนใบบัวถูกก้อนหินปาถูกหัว บางตัว กระโดดลงน้ำ</p>
<p>แต่เด็กเกเรทั้งสาม ยังคงเอาก้อนหินก้อนดินขว้างปากบ่อเล่น หัวเราะสนุกสนาน ทันใดนั้น ลุงเจ้าของบ่อก็เดินเข้ามาหาจุก แกละ และอ้วน แล้วก็พูดว่า "เจ้าเด็กเกเร ทำไมถึงได้รังเกศตัวขนาดนั้น โดยเฉพาะกบที่ข้าเลี้ยงไว้ในบ่อ" ว่าแล้วลุงก็ถือไม้ ฟาดลงที่เด็กทั้งสาม เด็กทั้งสามทำหน้าตกใจ</p>	<p>จุก แกละ และอ้วน หัวเราะว่าเริงนึ่ง ขว้างปากก้อนหินอยู่ใต้ต้นมะพร้าว</p>
<p>ครู : เป็นอย่างไรบ้างคะนักเรียน นิทานเรื่องนี้ จะพูดว่าให้ทุกชั้นแก่ท่าน ทุกชั้นนั้นถึงตัว ได้ไหมคะ เพราะอะไร</p>	

คำบรรยาย	ภาพ
<p>นักเรียน : _____</p> <p>ครู : การเป็นเด็กเกเรรังแกสัตว์ หรือคนที่อ่อนแอกว่า ย่อมที่จะถูกผู้ใหญ่ตำหนิ และในบางครั้งก็ถูกทำโทษ เหมือนอย่างเช่นใคร ในเรื่องที่คุณเล่าให้ฟังคะ</p> <p>นักเรียน : _____</p> <p>ครู : ดังนั้นนักเรียนจึงควรที่จะมีความเมตตาต่อสัตว์ และ ไม่รังแกคนที่อ่อนแอกว่า เพราะว่าการทำร้ายหรือ รังแกใครก็ตาม เป็นสิ่งที่ไม่ดี ผู้ใหญ่จะตำหนิต่อการ กระทำที่ไม่ดีนั้น</p>	

เรื่อง ฮโมสถกจับแด้วณะฮาส

คำบรรยาย	ภาพ
<p>สวัสดีค่ะนักเรียน ครูพรหมอะไรจะถามนักเรียนก่อนที่จะเล่าเรื่องราวบางอย่างให้ฟัง นักเรียนเคยถูกขโมยของไหมคะ</p> <p>นักเรียน :.....</p>	
<p>เป็นอย่างไรบ้างคะ ถ้าสิ่งของของเราหายไป เราคงอยากจะได้ของของเราคืน ใช่ไหมคะ เรื่องที่ครูจะเล่าต่อไปนี้ เป็นเรื่องราวของแม่ค้าที่โชคร้ายคนหนึ่ง</p>	
<p>มาติดตามเรื่องราวพร้อมกันดีกว่านะคะ ว่าแม่ค้าโชคร้ายเรื่องอะไร เรื่องราวมีชื่อว่า..</p>	
<p>ฮาชซันเป็นแม่ค้าขายส้มที่ตลาดแห่งหนึ่ง ฮาชซันต้องขายส้มเล็งหลานที่กำพร้าพ่อและแม่อยู่หนึ่งคน ทุกเช้า ฮาชซันจะพาหลานชายชื่อ จ๊อน มาที่ร้านด้วย</p>	<p>ฮาชซันอุ้มหลานฮินอยู่หน้าแผงร้าน</p> <p>ฮาชซันของตัวเอง</p>
<p>เมื่อขายส้มเสร็จ ฮาชซันก็จะนำเงินมานับเพื่อเก็บเงินส่วนที่ได้กำไร ในวันนั้น มาแบ่งเป็นค่าอาหารของตนเองและหลาน ค่าเช่าแผงประจำวัน มีเหลือบ้างเล็กน้อย ก็จะเก็บไว้เป็นค่าเสื้อผ้าและค่าหา เมื่อจำเป็น ส่วนเงินทุนจะนำไปซื้อส้มมาขายในวันต่อไป ฮาชซันทำเช่นนี้ทุกวัน</p>	<p>ฮาชซันนับเงินและคิดถึงเงินที่จะต้องนำไปใช้</p>
<p>เข้าวันหนึ่ง ที่ตลาดมีคนมาซื้อส้มที่ร้านของฮาชซันมากกว่าทุกวัน ฮาชซันหยิบส้มขายแทบไม่ทัน แต่แล้วในขณะเดียวกันนั้น ก็มีวัยรุ่นสองคน ฮินบอกกับฮาชซันว่า "ฮาส หลานฮาสเดินไปโน่นแล้ว" ฮาชซันหันไปมองหลานด้วยความเป็นห่วง จึงไม่ได้สนใจตะกร้าเงิน วัยรุ่นทั้งสองคนนั้นก็ล้วงมือเข้าไป</p>	<p>ฮาชซันก้มลงจะอุ้มหลาน ขณะที่วัยรุ่น 2 คน ฮินอามีอ้วงในตะกร้าเงินของฮาชซัน</p>

คำบรรยาย	ภาพ
<p>หยิบเงินในตะกร้าเงินของชายอื่น</p> <p>ทันใดนั้น ชายอื่นก็เลื้อบมาเห็น จึงร้องตะโกนให้คนช่วยจับขโมย "ช่วยจับขโมยด้วยเจ้าคะ ช่วยด้วย " พอตีมีตำรวจสายตรวจผ่านมา จึงจับโจรวัยรุ่นสองคนได้ ตำรวจกล่าวกับชายว่า "ขโมยถูกจับแล้วนะชาย" ชายกล่าวว่า "นึกว่าเป็นเด็กหนุ่มมีน้ำใจเป็นห่วงหลานของชาย ที่แท้ก็เป็นโจรสมควรถูกจับลงโทษตามกฎหมายแล้วจริงๆ"</p> <p>ครู : ชายอื่นอยากให้โจรถูกจับและลงโทษเพราะอะไรคะ นักเรียน : _____</p> <p>ครู : ถ้านักเรียนไปหยิบของของเพื่อนมาเป็นของตนเอง เรียกว่านักเรียนขโมยของของเพื่อน ถ้ามีเพื่อนรู้ หรือถ้ามีคนอื่นรู้ นักเรียนคิดว่าจะมีใครอยากเป็นเพื่อนอีกหรือเปล่า</p> <p>นักเรียน : _____</p> <p>ครู : การขโมยเป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่มีใครอยากจะเป็นเพื่อนกับคนที่ขโมย นอกจากนั้นแล้ว การเป็นขโมยหรือเป็นโจร ก็ยังเป็นสิ่งที่จะต้องได้รับการลงโทษ ไม่มีใครให้อภัยคนที่ทำตัวเป็นขโมย เชื่อว่านักเรียนทุกคน ย่อมที่จะไม่อยากเป็นขโมย ใช่มั้ยคะ</p>	<p>โจรถูกตำรวจจับโดยมีชายอื่นอื่น</p> <p>ชี้หน้าต่อว่า</p>

เรื่องที่ ๑๖ ประกอบการสอนโดยให้เหตุผลแบบค่านึงถึงบุคคลอื่น

เรื่อง ลงลิ้มของ

คำบรรยาย	ภาพ
<p>สวัสดีคะนักเรียน วันนี้ครูมีเรื่องที่จะมาเล่าให้นักเรียนฟัง และเรื่องที่ครูจะเล่านี้คงจะช่วยให้นักเรียนได้ข้อคิดอะไรบางอย่าง จะได้ข้อคิดคติเตือนใจอะไร มาฟังกันเลฮดีกว่านะคะว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร</p> <p>ในเช้าวันหนึ่ง ขณะที่เด็กนักเรียนกำลังวิ่งเล่นกันอยู่ในสนามเด็กเล่นของโรงเรียน ลุงเฮ็นก็เดินจูงมือหลานชายวัย 5 ปี มาเรียนหนังสือตามปกติ แต่ในวันนี้ลุงเฮ็นถือสิ่งของหลายอย่างอยู่ในมือ ทั้งถุงและกระเป๋าสะพาย</p> <p>เมื่อถึงหน้าห้องสหกรณ์ ซึ่งเป็นบ้านชายของโรงเรียน ลุงเฮ็นวางถุงไว้ที่หน้าห้องร้านสหกรณ์ จากนั้นลุงเฮ็นก็เดินเข้าไปในร้านสหกรณ์ เพื่อซื้อนมกล่องให้แก่หลาน แล้วลุงเฮ็นก็เดินจูงมือหลานไปห้องเรียน โดยลืมนำถุงไว้ที่หน้าร้านสหกรณ์โรงเรียน</p> <p>ขณะที่เสียงกริ่งเรียกนักเรียนเข้าแถวเคารพธงชาติดังขึ้น เด็กนักเรียนต่างก็เดินกันไปเข้าแถวที่สนาม เด็กชายสมชายเดินผ่านหน้าร้านสหกรณ์ ก็มองเห็นถุงที่หน้าร้านสหกรณ์ เด็กชายสมชายมองไม่เห็นใครในบริเวณนั้น จึงหยิบถุงใบนั้นไปมอบให้คุณครู</p> <p>สมชายมอบถุงให้คุณครูแล้วพูดว่า "คุณครูครับ ถุงใบนี้วางอยู่ที่หน้าห้องสหกรณ์ คงจะมีคนลืมนำไว้ ผมจึงนำมาให้คุณครูครับ" เมื่อครูรับมอบถุงใบนั้นแล้ว ตรวจสอบดูสิ่งของภายในถุง พบว่ามีกระเป๋าเงินอยู่ด้วย ครูจึงพูดกับสมชายว่า</p>	<p>ลุงเฮ็นถือถุงและกระเป๋าสะพาย จูงมือหลานชายเดินผ่านเด็กที่เล่นกันในสนามกีฬาของโรงเรียน</p> <p>ลุงเฮ็นเดินจูงมือหลานออกจากร้านสหกรณ์ โดยลืมนำถุงไว้ที่หน้าห้องร้านสหกรณ์</p> <p>สมชายนำถุงมาให้คุณครู</p>

คำบรรยาย	ภาพ
<p>"แล้วครูจะประกาศหาเจ้าของให้ นะ ไม่ต้องเป็นห่วง"</p> <p>ลุงเฮ็นเร่งรีบเข้ามาในโรงเรียนอีกครั้ง เพื่อที่จะกลับมาหาลุงของคุณ</p> <p>เมื่อครูประกาศแจ้งว่ามีผู้ลี้ภัยไว้ ผู้ใดเป็นเจ้าของให้ มาติดต่อรับคืน ลุงเฮ็นได้ยินเสียงประกาศแจ้ง จึงรีบเดินเข้ามาหาครู แล้วก็แจ้งกับครูว่า ลุงไบนั้นเป็นของตน จากนั้นก็พูดกับครูว่า "คิดว่าหายไปแล้ว ผมขอขอบคุณนะครับคุณครู"</p> <p>ลุงเฮ็นรับลุงไบนั้นมาด้วยสีหน้าสดใส</p> <p>ครู : เป็นอย่างไรบ้างคะนักเรียน หนูคิดว่าถ้าหนูเป็นลุงเฮ็น หนูจะรู้สึกอย่างไรคะ เมื่อรู้ว่าตัวคุณลี้ภัยซึ่งภายในถุงก็มีเงินอยู่ด้วย</p> <p>นักเรียน: _____</p> <p>ครู : แต่เมื่อลุงเฮ็นได้รับลุงและเงินคืนมา ลุงเฮ็นจะรู้สึกอย่างไรคะ</p> <p>นักเรียน: _____</p> <p>ครู : สรุปได้ว่า ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด ถ้าสิ่งของของคนหายไป ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกไม่สบายใจ แต่เมื่อได้รับของกลับคืนมา ก็จะมีความรู้สึกดีใจอย่างเช่นลุงเฮ็นเงินในกระเป๋าอาจเป็นค่ากับข้าว หรือต้องไปใช้ในสิ่งจำเป็นอื่น ๆ ถ้าเงินลุงเฮ็นหายไปลุงเฮ็นอาจต้องอดข้าวหรือเดือดร้อน ดังนั้นถ้าหากนักเรียนไปพบสิ่งของของคนอื่นที่หลงลืมไว้ ถ้านำไปคืนเจ้าของได้ ก็จะทำให้คนคนนั้นมีความสุขเช่นกัน</p>	<p>ลุงเฮ็นเดินหน้าเต๋วเข้ามาในโรงเรียน</p> <p>ลุงเฮ็นถือถุงด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม</p>

เรื่อง ชั่วอนึ่งก่อน

คำบรรยาย	ภาพ
<p>สวีดีค่นักเรียน วันนีครูมีเรื่องประทับใจจะเล่าให้นักเรียนฟัง เมื่อฟังเรื่องนี้แล้ว ครูคิดว่านักเรียนก็คงจะประทับใจเช่นกัน มาฟังกันเลอดักว่านะคะ เรื่องราวมีอยู่ว่า</p> <p>มะลิเป็นเด็กนักเรียนชั้นประถมปีที่ 2 วันหนึ่งเมื่อมะลิวิ่งเล่นกับเพื่อน ๆ ในสนามของโรงเรียน หลังจากที่วิ่งเล่นกับเพื่อนจนเหนื่อยจึงเดินไปช้อน้ำ</p> <p>ขณะที่มะลิยื่นเข้าแถวรอช้อน้ำดื่ม เธอก็มองเห็นเด็กหญิงสุดา ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 2 นั่งกุมขาร้องไห้ มะลิจึงเดินออกจากแถวที่รอช้อน้ำดื่ม รีบวิ่งไปหาเด็กหญิงสุดา แล้วถามสุดาว่า "น้องเป็นอะไรคะ เจ็บขาหรือคะ" สุดาร้องไห้และพูดปนเสียงสะอื้นว่า "หนูปวดขา ขาเดินไม่ได้ค่ะ" สี้อ สี้อ" มะลิได้ฟังดังนั้นจึงจ้องที่ขาของสุดา ตรวจมองดูก็ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติ ไม่มีแผล ไม่มีรอยแมลงกัด มะลิจึงบอกกับสุดาว่าจะไปเรียกครูพยาบาลมาช่วย สุดาตอบรับ</p> <p>สักครูหนึ่ง มะลิก็พาครูพยาบาลก็มาหาสุดา ครูพยาบาลใช้ยาถูที่ขาของสุดา และพูดกับสุดาว่า "ไม่เป็นไรนะคะ หนูเป็นตะคริว ครูทายาให้แล้วจะพาหนูไปที่ห้องพยาบาล นอนพักสักครู หนูก็จะดีขึ้นนะคะ" จากนั้นครูพยาบาลก็ขอให้ครูพละมาช่วยอุ้มสุดาไปที่ห้องพยาบาล</p> <p>ขณะที่อยู่ห้องพยาบาล สุดาหยุดร้องไห้แล้ว มะลิมองสุดา และถามว่า "หายปวดหรือยังจ๊ะ" สุดาตอบว่า "ดีขึ้นแล้วค่ะ ปวดน้อยลงแล้วค่ะ" สุดาพูดด้วยรอยยิ้ม</p>	<p>มะลิยื่นเข้าแถวช้อน้ำดื่ม แล้วหันมาเห็นสุดากุมขาร้องไห้</p> <p>มะลินั่งข้างสุดา และจับที่ขาของสุดา เพื่อตรวจดูด้วยความห่วงใย</p> <p>ครูพยาบาล มะลิ นั่งอยู่ข้างๆ สุดา โดยครูพยาบาลทายาที่ขาของสุดา มะลิประคองสุดาไว้</p>

คำบรรยาย	ภาพ
<p>ครู : จากเรื่องที่ครูเล่าให้ฟัง หนูคิดว่าสุดาจะรู้สึกอย่างไรคะเมื่อมะลิเข้ามาช่วยเหลือ</p> <p>นักเรียน:-----</p>	
<p>ครู : นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร ถ้าตนเองปวดขาอย่างกระทันหันอย่างสุดา แล้วมีคนมาช่วยเหลือ</p> <p>นักเรียน:-----</p>	
<p>ครู : การให้ความช่วยเหลือคนอื่น เมื่อพบว่าเขาเป็นทุกข์ ย่อมที่จะทำให้ผู้ที่ได้รับความช่วยเหลือนั้นรู้สึกดีขึ้น เช่นสุดาปวดขา ถ้าสุดาปวดขาคนเดียวไม่มีใครมาช่วย สุดาคงรู้สึกปวดและทรมานมาก แต่เมื่อมีคนมาช่วย ก็ทำให้สุดาหายปวดขาได้ ถ้านักเรียนเป็นทุกข์แล้วมีคนมาให้ความช่วยเหลือ นักเรียนก็จะรู้สึกดีขึ้นเช่นกัน</p>	

เรื่อง เป็นห่วงเพื่อน

คำบรรยาย	ภาพ
<p>สวีดีดี้คะ ครูอยากจะพูดคุยกับนักเรียนเรื่องเพื่อน ๆ ของหนู ทุกคนเป็นเพื่อนที่ต่อกันหรือเปล่าคะ ถ้าหากยังมีใครที่โกรธเคืองกัน ลองมาฟังเรื่องที่ครูจะเล่าให้ฟังต่อไปนี้ คงจะช่วยให้นักเรียนเป็นเพื่อนที่ต่อกันมากขึ้น เรื่องราวมีอยู่ว่า</p> <p>ทุกเช้าวันจันทร์ เด็กชายหนึ่งซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง จะมีหน้าที่ประจำเหมือนกับนักเรียนทุกคน นั่นคือ ต้องทำความสะอาดห้องเรียน ซึ่งการเป็นเวรทำความสะอาดนี้ นักเรียนจะแบ่งกันทำต่างวันกัน ร่วมกันประมาณ วันละ 6-7 คน</p> <p>อยู่มาวันหนึ่งซึ่งเป็นเช้าวันจันทร์ หนึ่งเป็นหัวหน้าเวรวันนี้ มีไม้ หนึ่งรู้สึกอ่อนเพลีย แต่ก็ยังช่วยเพื่อนกวาดห้องด้วยความรับผิดชอบ แต่เมื่อเพื่อน ๆ ถามว่าหนึ่งเป็นอะไร อ่อนเพลียและหน้าตาเหมือนไม่สบาย หนึ่งจึงบอกกับเพื่อนว่าตนเองเป็นหวัด มีไข้ เมื่อเพื่อนของหนึ่งได้ฟังดังนั้นจึงบอกให้หนึ่งนั่งพัก ส่วนการทำความสะอาดห้องนั้น เพื่อนของหนึ่งที่เหลืออีก 5 คนก็จะช่วยกันทำ</p> <p>หนึ่งนั่งพักที่เก้าอี้ อ่อนเป็นเพื่อนของหนึ่ง จึงเดินมาถามกับหนึ่งว่า "หนึ่งไม่สบายมาก นั่งพักแล้วดีขึ้นไหม หนึ่งมีอาหารหรือเปล่าจ๊ะ" หนึ่งมองหน้าอ่อน แล้วตอบกับเพื่อนว่า "จริงด้วยสิ หนึ่งล้มกินยาที่คุณแม่เตรียมไว้ให้ในกระเป๋า ถ้าอ่อนไม่เดือนหนึ่ง หนึ่งคงล้มแน่ ๆ เลย"</p> <p>เมื่อหนึ่งกินยาแล้ว หนึ่งก็มีอาการดีขึ้น ตอนบ่าย หนึ่งไม่มีไข้ และยังสามารถร่วมเล่นกิจกรรมกับเพื่อน ๆ ใน</p>	<p>หนึ่งกวาดห้องเรียน โดยมีเพื่อนคนอื่น ๆ ช่วยกันทำความสะอาดห้องเรียนด้วย</p> <p>อ่อนยืนพูดคุยกับหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ที่เก้าอี้</p> <p>หนึ่งร้องเพลงกับเพื่อน ๆ ในห้องเรียน</p>

คำบรรยาย	ภาพ
<p>ชีวโมذجับร้องได้ด้วยความสะดวกสนาน</p> <p>เมื่อโรงเรียนเลิก เพื่อนของหนึ่งสามคนก็เดินกลับบ้านพร้อมกับหนึ่ง เพื่อนพูดกับหนึ่งที่ว่า "เราเป็นห่วงหนึ่งก็เลยอยากจะเดินกลับบ้านพร้อมกับหนึ่งทางนี้แหละ" หนึ่งมองเพื่อน ๆ แล้วยิ้มให้ จากนั้นเด็กทั้งสี่คนก็เดินพูดคุยกันจนถึงบ้าน</p> <p>ครู : เมื่อเพื่อน ๆ ต่างก็ให้ความห่วงใย และแสดงความช่วยเหลือหนึ่ง หนึ่งจะรู้สึกอย่างไรคะ</p> <p>นักเรียน: -----</p> <p>ครู : แล้วถ้าหนูเป็นหนึ่งใน หนูจะรู้สึกอย่างไรคะ ที่เพื่อนต่างก็ห่วงใยและแสดงความช่วยเหลือ</p> <p>นักเรียน : -----</p> <p>ครู : จากเพื่อนที่ครูเล่าให้ฟัง จะเห็นได้ว่าการได้รับความห่วงใย หรือการได้รับความเอื้อเฟื้อช่วยเหลือ ในสามเจ็บป่วย เป็นสิ่งที่จะช่วยให้คนที่เจ็บป่วยรู้สึกดีขึ้น เช่นเดียวกับหนึ่งซึ่งไม่สบายแล้วเพื่อนได้ช่วยกัน ทำให้หนึ่งรู้สึกดีขึ้น การช่วยเหลือเพื่อทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีขึ้นนี้ เป็นสิ่งที่ทำให้คนอื่นมีความสุข นักเรียนคิดว่าเป็นสิ่งที่ควรทำไหมคะ</p> <p>นักเรียน: -----</p> <p>ครู : จากเรื่องที่ครูเล่าให้ฟัง คงจะช่วยให้นักเรียนรักและเข้าใจ ห่วงใยเพื่อนมากขึ้นนะคะ</p>	<p>หนึ่งและเพื่อนอีก 3 คน เดินพูดคุยกัน โดยที่หนึ่งมีรอยยิ้มขณะที่เพื่อนพูดคุย</p>

เรื่อง มดกับนกเขา

คำบรรยาย	ภาพ
<p>สัตว์สี่คี่นักเรียนทุกคน วันนี้ครูมีนิทานเกี่ยวกับสัตว์สองชนิด คือ มดกับนก เขาารู้ไหมคะว่า มดกับนกเกี่ยวข้องกับกันได้อย่างไร นิทานเรื่องนี้สอนอะไรเรา อากรู้เรื่องแล้วใช้ไหมคะ เตรียมตัวฟังนิทานพร้อมกันเลยดีกว่านะคะ</p>	
<p>กาลครั้งหนึ่ง มีมดตัวหนึ่งหิวน้ำมาก มันจึงไต่ไปกินน้ำใต้น้ำพุ และแล้วด้วยความหิวกระหาย เจ้ามดขาดความระมัดระวังจึงพลาดตกลงไปในลำธาร</p>	<p>มดค่อมน้ำใต้น้ำพุ แล้วปลัดตกริมธารน้ำ</p>
<p>ในขณะนั้น มีนกเขาดูหนึ่ง เกาะอยู่บนกิ่งไม้ใกล้ ๆ นั้น เจ้านกเขามองเห็นมดตะเกียกตะกายอยู่ในน้ำ จวนเจียนจะสิ้นแรง</p>	<p>นกเกาะอยู่บนกิ่งไม้ใกล้ริมธารน้ำที่ตกลงไป ซึ่งมดกำลังตะเกียกตะกายอยู่ในน้ำ</p>
<p>ทันใดนั้น นกเขาก็จิกใบไม้ ให้ร่วงลงไปให้มดได้เกาะใบไม้รอดตาย</p>	<p>มดเกาะใบไม้</p>
<p>ในขณะนั้น มีคนตักนกคนหนึ่ง กำลังเตรียมเหยือกตา - ข้ำส หมายจะจับนกเขาดูนั้น มดเห็นเข้าจึงวิ่งเข้าไปกัดเท้าชายคนนั้น จนชายคนนั้นต้องละมือจากตาข้ำสมาเกาะขาที่คั้นนกเขาจึงบินหนีไปได้</p>	<p>นกบินหนี ขณะที่ชายคนตักนกทั้งตาข้ำสเพื่อก้มลงเกาะขา</p>
<p>ครู : นักเรียนจะรู้สึกอย่างไรคะ ถ้านักเรียนปลัดคบน้ำและใกล้จมน้ำ</p>	
<p>นักเรียน : _____</p>	
<p>ครู : ถ้าหากหนูปลัดคบน้ำ แล้วมีคนมาช่วยหนูขึ้นจากน้ำได้ โดยปลอดภัย หนูจะรู้สึกอย่างไรคะ</p>	

คำบรรยาย	ภาพ
<p>นักเรียน : -----</p> <p>ครู : นักเรียนคะ เมื่อนักเรียนเห็นคนอ่อนตลกอยู่ในอันตราย แล้วเราสามารถช่วยเขาให้พ้นอันตรายได้แล้ว คนที่ได้รับการช่วยเหลือจากเรา เขาจะรู้สึกอย่างไรคะ</p> <p>นักเรียน : -----</p> <p>ครู : สรุปได้ว่า ไม่ว่าใครก็ตามที่ตกอยู่ในอันตราย ก็ย่อมรู้สึกหวาดกลัว ตกใจ ความรู้สึกเหล่านี้จะลดน้อยลงเมื่อมีคนอ่อนยื่นมือมาให้ความช่วยเหลือ ดังนั้น หากมีโอกาสได้ช่วยเหลือคนอื่นให้พ้นอันตราย นักเรียนก็คงจะยินดีที่จะช่วยเหลือ เพราะเท่ากับช่วยให้คนนั้นมีความรู้สึกที่ดีขึ้น เหมือนนกที่จิกใบไม้ช่วยให้มดไม่จมน้ำ และมดก็ช่วยกัดนายพราน ไม่ให้จับนกได้ นกจึงบินหนีไปได้ไงคะ</p>	

เรื่อง ลูกเปิดทองทาง

คำบรรยาย	ภาพ
<p>สวัสดีค่ะนักเรียนทุกคน วันนี้ครูมีเรื่องสนุก ๆ มาเล่าให้นักเรียนฟัง เรื่องนี้เป็นเรื่องของลูกเป็นนัยส่วนตัวหนึ่ง มาฟังกันเลศดีกว่านะคะ..</p> <p>กาลครั้งหนึ่ง มีลูกเปิดตัวหนึ่งอาศัยอยู่กับแม่ และพี่ ๆ ที่ริมน้ำ ทุกเช้าเปิดนัยตัวนี้จะออกไปหากินกับพี่ ๆ พอถึงเวลาเย็นมันก็จะว่าสน้ำ และวิ่งตามพี่ ๆ เพื่อกลับบ้าน</p> <p>อยู่มาวันหนึ่ง เจ้าเปิดนัยออกไปหาของกินกับพี่ ๆ เผอิญวันนี้น้ำขึ้นมาก เปิดนัยหาของกินไม่ได้จึงว่าสน้ำ ไปตามกอหญ้าเพื่อหาของกิน เมื่อหันกลับมา เปิดนัยก็ไม่เห็นพี่ ๆ แล้วหากทางกลับบ้านไม่ถูก เปิดนัยหลงทางเสียแล้ว</p> <p>เผอิญขณะนั้นมีเด็กชายคนหนึ่ง ว่าสน้ำเล่นอยู่ มองเห็นเจ้าเปิดนัยกำลังว่าสน้ำอย่างอ่อนแรง เขาลืมเจ้าเปิดนัยไปที่บ้าน ให้อาหารแก่เปิดนัย และพูดว่า "เจ้าคงหลงทางสินะ กินข้าวซะ จะได้มีแรงไปหาแม่และพี่น้องของเจ้า"</p> <p>วันรุ่งขึ้น เด็กนัยจึงลืมนัยเปิดนัยไปปล่อยลงในน้ำ ตรงที่พบเจ้าเปิดนัยครั้งแรก ซึ่งขณะนั้นมีเปิด 4 ตัวว่าสน้ำอยู่แล้ว เด็กนัยคิดว่า นั่นคงเป็นครอบครัวของเจ้าเปิดนัย เขาจึงปล่อยเจ้าเปิดนัย เจ้าเปิดนัยก็รับว่าสน้ำตรงรี่กลับไปหาแม่และพี่ ๆ</p> <p>ครู : นักเรียนจะรู้สึกอย่างไรคะ ถ้าหนูเป็นเปิดนัย แล้วเกิดหลงทางกับพ่อ แม่</p> <p>นักเรียน : -----</p>	<p>เปิดนัยว่าสน้ำ อยู่รวมกับแม่และพี่ ๆ ที่ริมน้ำ</p> <p>เป็นนัยว่าสน้ำอยู่ตัวเดียวสีหน้าตกใจ</p> <p>เด็กคนหนึ่งอุ้มประคองเปิดนัยเดินขึ้น จากริมน้ำไปบ้าน</p> <p>เปิดนัยสีหน้ามีความสุข อยู่ร่วมกับแม่และพี่ ๆ อีกครั้ง</p>

คำบรรยาย	ภาพ
<p>ครู : และถ้ามีคนไปส่งคุณพ่อคุณแม่ เมื่อหนูพบคุณพ่อคุณแม่</p> <p>นักเรียน : _____</p> <p>ครู : นักเรียนคะ เมื่อคนหลงทาง แล้วเราช่วยเหลือ เขาแล้ว คนที่ได้รับความช่วยเหลือเขาจะรู้สึกอย่างไรคะ</p> <p>นักเรียน : _____</p> <p>ครู : จากนิทานดังกล่าว คงจะช่วยให้เด็กนักเรียนได้เข้าใจ ความรู้สึกของคนที่ต้องหลงทางมากขึ้น และถ้า นักเรียนมีโอกาสได้ให้ความช่วยเหลือคนที่หลงทาง นักเรียนคงจะยินดีที่จะทำ เพราะว่า ได้ช่วยให้เขา ได้มีความรู้สึกที่ดีขึ้น เหมือนความรู้สึกของเป็ดน้อย เมื่อได้พบแม่และพี่ ๆ ใจแล้วคะ</p>	<p>แล้ว หนูจะรู้สึกอย่างไร</p>

เรื่อง เด็กใจดำ

คำบรรยาย	ภาพ
<p>สวีศักดิ์คะนักเรียน วันนี้ครูมีเรื่องสนุก ๆ เกี่ยวกับเด็กสองคนมาเล่าให้นักเรียนฟัง นักเรียนเคยมีเพื่อนที่มีลักษณะแบบในเรื่องราว ที่ครูจะเล่าให้ฟังบ้างหรือเปล่า อฮากรู้แล้วใช้ไหมคะว่า เพื่อนที่ครูจะเล่าให้ฟังนี้เป็นอย่างไร เรื่องราวเป็นอย่างไรคะ</p> <p>กาลครั้งหนึ่ง มีเด็กชายชื่อ กระสา เป็นเด็กใจดำ กระสามีรถแต่ไม่ยอมอากให้ใครขี่ มีว่าวแต่ไม่ยอมอากให้ใครเล่น มีชิงช้าแต่ไม่ยอมอากให้ใครนั่ง กระสาเป็นเด็กใจดำมากที่สุดที่เคียดหา</p> <p>วันหนึ่ง เด็กชายกระแวนจะมาเล่นด้วย บอกว่า "ขอขี่รถหน่อยได้ไหม ขอขี่ลงเนินก็ขิวเดี๋ยวเท่านั้น"</p> <p>กระสาปฏิเสธ "ไม่ได้ ฉันกำลังจะขี่ของฉัน"</p> <p>กระแวนว่า "ฉันเล่นว่าวหน่อย ฉันชอบว่าว"</p> <p>กระสาว่า "เขายังเล็กเล่นไม่ได้ดอก"</p> <p>กระแวนค้าน "ฉันก็โตเท่าเธอนี่ ถ้าฉันก็ขอนั่งชิงช้าหน่อยนะ เธอคนดี"</p> <p>กระสาว่า "อย่าเลย ประเดี๋ยวนอนหงายตกลงไปเจ็บ"</p> <p>กระแวนว่า "ทำไมเขอนั่งได้ล่ะ"</p> <p>กระสาว่า "ของฉัน ฉันก็นั่งได้สิ อย่ามาขอเล่นเลขนะ เธอเนะ เล่นไม่เป็นทั้งนั้น"</p> <p>กระแวนไม่มีอะไรเล่น ได้แต่นั่งลงบนกอหญ้า แลดูกระสาเล่น</p> <p>ครู : ถ้านักเรียนเป็นกระแวน ซึ่งขออะไรเพื่อนเล่นแล้ว</p>	<p>เด็กชายกระสานำตาบึ้งตึง นั่งอยู่ที่ชิงช้า ซึ่งมีจักรยานจอดอยู่ใกล้ ๆ บนจักรยานมีว่าววางอยู่</p> <p>กระสาพูดปฏิเสธกระแวน</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่ให้กระแวนขี่รถ - ไม่ให้กระแวนขี่ว่าว - ไม่ให้กระแวนเล่นชิงช้า <p>กระแวนมองดูกระสาเล่นด้วยใบหน้าเศร้าหมอง</p>

คำบรรยาย	ภาพ
<p>เพื่อนไม่ให้ นักเรียนจะรู้สึกอย่างไรคะ</p> <p>นักเรียน : _____</p> <p>ครู : จากเรื่องที่ครูเล่าให้ฟัง คงจะช่วยให้ นักเรียนเข้าใจ ความรู้สึกของคนที่ถูกปฏิเสธอย่างไรบ้าง ดังนั้น ถ้า นักเรียนมีของเล่นแล้วเพื่อนไม่มี เพื่อนขอเล่นด้วย นักเรียนควรแบ่งให้เพื่อนเล่นบ้าง เพราะเพื่อนจะรู้ สึกมีความสุขเหมือนกระแวน ถ้ากระสาให้ของเล่นกับ กระแวน กระแวนจะรู้สึกมีความสุข ไม่ต้องนั่งเหงา อยู่ที่สนามหญ้าคนเดียว</p>	

เรื่อง เด็ก ๆ กับ กบ

คำบรรยาย	ภาพ
<p>สวัสดีค่ะนักเรียน ครูพรมีเรื่องสนุก ๆ และให้คิดสอใจ มาเล่าให้นักเรียนได้ฟังกันอีกแล้ว เรื่องราวต่อไปนี้จะช่วยเตือนให้นักเรียนได้คิดถึงอะไรได้บ้าง ติดตามฟังเรื่องราวกันเถอะนะคะ.....</p>	
<p>บ่ายวันหนึ่ง เด็กชุกชน 3 คน คือ จุก แกละ และอ้วนพากันไปเล่นในทุ่งนา ใกล้ ๆ บ่อน้ำ เมื่อวิ่งกันจนเหนื่อยแล้วก็ไปรวมกลุ่มที่ข้างบ่อ เขาก่อนดินก้อนหินขว้างปากบ่อเล่น แข่งกันกันว่าใครจะแม่นกว่ากัน พอตัวไหนโผล่ขึ้นบนน้ำ ใครปาถูกเพื่อนก็ตั้งใจปรบมือ เฮฮา ชมว่ามีแม่น</p>	<p>จุก แกละ อ้วน วิ่งเล่นในทุ่งนา ใกล้ ๆ บ่อน้ำ</p>
<p>กบตัวน้อย กบตัวใหญ่ ที่เกาะบนใบบัวกระโดดลงน้ำกัน่วนวาย กบตัวโตที่โศคร้าย ก็ถูกปาเจ็บตัวไปตามกัน</p> <p>ในที่สุดกบเผ่าจำฝูง เหลือออกเหลือทนเต็มที ฮันหัวออกมาร้องว่า "เจ้าหนูเอ๊ย อย่าเห็นการเล่านอย่างนี้ เป็นของสนุกสิ พวกเราถึงตายก็ยวนา"</p>	<p>กบบนใบบัวถูกก้อนหินปาถูกหัว บางตัว กระโดดลงน้ำ กบเผ่า มาห้ามเด็กไม่ให้เล่น</p>
<p>แต่เด็กชุกชนทั้งสาม ยังคงเอาก้อนหินก้อนดินขว้างปากบ่อเล่น หัวเราะสนุกสนาน</p> <p>ทันใดนั้น ก็มีลมพัดผ่านมาโดยแรงทำให้ลูกมะพร้าวร่วงหล่นบนหัวของ จุก แกละ และอ้วน</p>	<p>จุก แกละ และอ้วน หัวเราะว่าเริงนี้ ขว้างปากก้อนหินอยู่ใต้ต้นมะพร้าว</p> <p>จุก แกละ และอ้วน ถูกลูกมะพร้าวหล่นใส่หัว</p>
<p>ครู : เป็นอย่างไรบ้างคะนักเรียน นิทานเรื่องนี้ แสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ จะมีความรู้สึกอย่างไรคะ ถ้าถูกขว้างปา</p> <p>นักเรียน : _____</p>	

คำบรรยาย	ภาพ
<p>ครู : ถ้านักเรียนถูกทำร้ายหรือกลั่นแกล้ง ให้ต้องเจ็บปวด เพื่อความสนุกสนาน นักเรียนจะรู้สึกอย่างไรคะ</p> <p>นักเรียน : _____</p> <p>ครู : แล้วถ้าเราไม่แกล้งเพื่อน เพื่อน าก็คงดีใจ และอยู่ร่วมกับเราได้อย่างมีความสุขใช่ไหมคะ นิทานเรื่องนี้ คงจะช่วยเตือนใจให้นักเรียนทุกคนว่าจะไม่รังแกคนอื่นหรือสัตว์ที่อ่อนแอกว่า เพื่อความสนุกสนานเพราะว่าที่ถูกรังแกจะรู้สึกเจ็บไม่มีความสุขเหมือนกับถูกเด็ก ๆ แกล้งก็จะรู้สึกไม่ดี และไม่มีความสุข</p>	

เรื่อง แม่ค้าโชคร้าย

คำบรรยาย	ภาพ
<p>สวัสดีค่ะนักเรียน ครูพร้อมอะไรจะถามนักเรียนก่อนที่จะเล่าเรื่องราวบางอย่างให้ฟัง นักเรียนเคยถูกขโมยของไหมคะ</p> <p>นักเรียน : .....</p>	
<p>เป็นอย่างไรบ้างคะ ถ้าสิ่งของของเราหายไป เราคงอยากจะได้ของของเราคืน ใช่ไหมคะ เรื่องที่ครูจะเล่าต่อไปนี้ เป็นเรื่องราวของแม่ค้าที่โชคร้ายคนหนึ่ง</p>	
<p>มาติดตามเรื่องราวพร้อมกันดีกว่านะคะ ว่าแม่ค้าโชคร้ายเรื่องอะไร เรื่องราวมีอยู่ว่า..</p>	
<p>ชายขึ้นเป็นแม่ค้าขายส้มที่ตลาดแห่งหนึ่ง ชายขึ้นต้องขายส้มเล็งหลานที่กำลังทำร่ำพ้อและแม่อยู่หนึ่งคน ทุกเช้า ชายขึ้นจะพาหลานขายชื่อ จ้อน มาที่ร้านด้วย</p>	<p>ชายขึ้นอุ้มหลานขึ้นอยู่หน้าแผงร้าน ขายส้มของตนเอง</p>
<p>เมื่อขายส้มเสร็จ ชายขึ้นก็จะนำเงินมานับเพื่อเก็บเงินส่วนที่ได้กำไร ในวันนั้น มาแบ่งเป็นค่าอาหารของตนเองและหลาน ค่าเช่าแผงประจำวัน มีเหลือบ้างเล็กน้อย ก็จะเก็บไว้เป็นค่าเสื้อผ้าและค่ายา เมื่อจำเป็น ส่วนเงินทุนจะนำไปซื้อส้มมาขายในวันต่อไป ชายขึ้นทำเช่นนี้ทุกวัน</p>	<p>ชายขึ้นนับเงินและคิดถึงเงินที่จะต้องนำไปใช้</p>
<p>เข้าวันหนึ่ง ที่ตลาดมีคนมาซื้อส้มที่ร้านของชายขึ้นมากกว่าทุกวัน ชายขึ้นหยิบส้มขายแทบไม่ทัน แต่แล้วในขณะเดียวกันนั้น ก็มีวัยรุ่นสองคน ขึ้นบอกกับชายขึ้นว่า "เฮ้ย หลานขายเดินไปโน่นแล้ว" ชายขึ้นหันไปมองหลานด้วยความเป็นห่วง จึงไม่ได้สนใจตะกร้าเงิน วัยรุ่นทั้งสองคนนั้นก็ฉวยมือเข้าไป</p>	<p>ชายขึ้นก็มลงจะอุ้มหลาน ขณะที่วัยรุ่น 2 คน ขึ้นอำมือฉวยในตะกร้าเงินของชายขึ้น</p>

คำบรรยาย	ภาพ
<p>หยิบเงินในตะกร้าเงินของชายชั้น</p> <p>เมื่อชายชั้นขายส้มหมดแล้วก็หันกลับมาจะนับเงินที่ขาย ส้มได้ทั้งหมดแต่ก็พบว่าเงินหายไปที่ชายชั้นนั่งลง และพูดคุยกับ หลานว่า "จ๊อนเอ๊ย วันนี้ขายส้มหมดให้เจ้าไม่ได้นะ เพราะ ว่าชายชั้นขายส้มหมดแต่เงินหายไปที่ไหนก็ไม่รู้เงินที่เหลืออยู่ ก็ไม่ รู้ว่าจะพอซื้อส้มมาขายพรุ่งนี้หรือเปล่า"</p> <p>ครู : เมื่อชายชั้นถูกขโมยเงินไป ไม่มีเงินซื้อขนมให้หลาน กิน ไม่มีเงินค่าอาหาร ชายชั้นจะรู้สึกอย่างไรคะ</p> <p>นักเรียน : -----</p> <p>ครู : ถ้าหากนักเรียนถูกขโมยของไปนักเรียนจะรู้สึกอย่างไร คะ</p> <p>นักเรียน : -----</p> <p>ครู : เรื่องที่ครูพร เล่าให้นักเรียนฟังวันนี้ คงจะช่วยให้ นักเรียนได้เข้าใจความรู้สึกของคนที่ถูกขโมยของได้ มากขึ้น เราทุกคนจะไม่ทำตัวเป็นขโมยเพราะอะไรคะ</p> <p>นักเรียน : -----</p> <p>ครู : ใช่แล้วค่ะ การได้ของมาจากการขโมยเป็นการสร้าง ความทุกข์ให้กับคนอื่น จึงเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ</p>	<p>ชายชั้นนั่งหน้าเค็ร้า โดยมีหลานนั่งอยู่ ข้าง ๆ มองชายชั้นอย่างไว้ได้ของสา</p>

ภาคผนวก ข.

ผู้ทรงคุณวุฒิ

รองศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญพิไล ฤทธาคุณานนท์

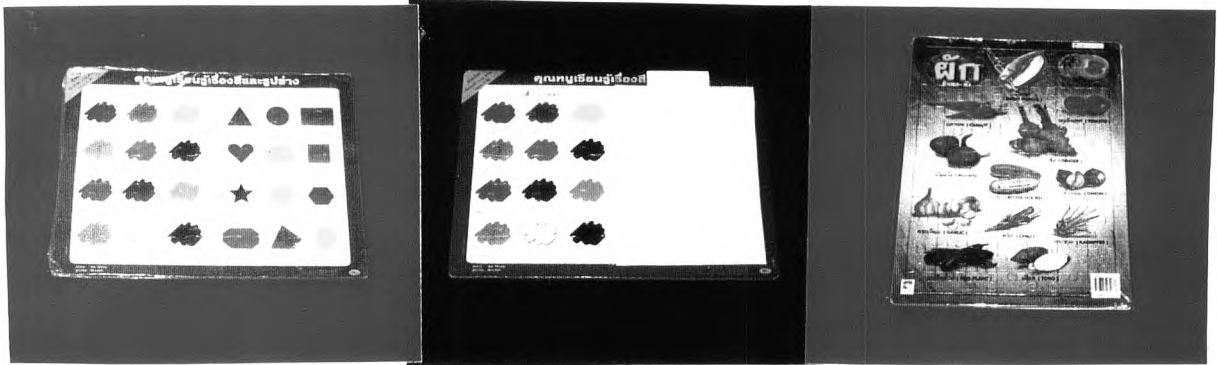
รองศาสตราจารย์ประไพพรรณ กุมิวณิชสาร

รองศาสตราจารย์ศิริวงศ์ ทับสายทอง

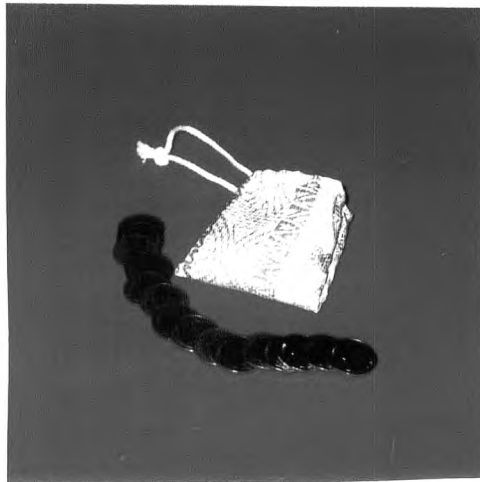
อาจารย์ประจำหลักสูตรจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ
3 ท่าน ได้พิจารณาและให้คำแนะนำเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่ใช้ในการวิจัย สำนวนภาษา ความ
ตรงของเนื้อหา ที่ผู้วิจัยนำเสนอ

ภาคผนวก ค.

ภาพอุปกรณ์ ที่ใช้ในการวิจัย

เกมภาพต่อ

กล่องรางวัล

กล่องรับบริจาค

ประวัติผู้เขียน

นางสาวประภาพร แซ่เตี๋ย เกิดวันที่ 12 พฤษภาคม 2511 ที่กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีพยาบาลศาสตรบัณฑิต ภาควิชาพยาบาล คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ในปีการศึกษา 2534 และเข้ารับราชการ เป็นพยาบาลประจำการหอผู้ป่วยศัลยกรรม อุบัติเหตุชาย-หญิง ปี 2537 ย้ายเข้าเป็นพยาบาลประจำการแผนกการพยาบาลจิตเวช โรงพยาบาลรามาธิบดี จากนั้นลาออกจากราชการและเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2538

